

niet hadde ge-
te onoverkome-
teel voorstander
Theol. School in
m. dienen.
mij — het be-
redeneeren feit
siding, waarover
elkanders con-
oolang ze, son-
devens elkan-
e omstandighe-
ar ik aan de
t in het belang
f, mij met heel
chool te geven,
te bevorderen,
te weten als
ijne conscientie
ar kan ik mij
den,
niet zeggen dat
l. School zoek
meerdere Kerken
wil deze School
vor mij kan per-
in zoo nauwe
ar die aan haar
k uitspreken dat
laire Opleiding
Theol. School
t dat aan eens
ijne conscientie
der wil ik niet
nietzelf.
makkelijker kwam
m, of dat ik de
geacht. Integen-
deu, in Synode
's Heeren naam,
ij geleid werden
eglijk swaar op
dooven dat deze
t mij kwam. Kan
der conscientie
opvolgen, is het
er beuauwd en
cht heb ik met
vor Gods troon
ionie zich bleef
mij al sterker
e hooge eer mij
ij als blijf van
aardeerd, weig-
niet sijn dat ik
de. Gevolgen
ook vellig voor
laat ik dan ook
e mijn oog diep
n onzer Kerken
gevaarstuk en
chied. Maar wie
een verrassend

Dr. Aalders.

we Dr. Aalders
heid en duide-
ver; er wordt
eder weet nu.
Dr. Aalders
aan te nemen.
er gevoel van
ankelijk weer-
e maken, toch
a Dr. Aalders,
n, die in gelijk-
iden gedaan,
bedankt had-
an dit bedan-
e hadden mee-
stijlwijzen tot
aanleiding
deden dan het
die, in Gene-
zoo gewichtige
hebben uitge-
oet hoogleeraar
ook het recht te
niet is opge-
te zijn van het
in allerlei per-
e binnenkamer
t thuis hooren,
niet Groen van
ak ook gubliek
dat door deze
rede en de rust
en toegebracht,
oogenblik In-
nde verklaring
te zijden ge-
ven niet één
ogische School
st is. Zelfs de
School zullen
oor deze han-
ter bleek, die
aluit. Het is
machtige ver-
at schuilt, niet
meent om der
peming niet te
ja we het met
iders niet ge-
arom toch niet
n karakter en
egselv bracht.
tvingen we een
verklaring van
n brengt, maar
van wat we

belangstellende
— hoogleeraar-
dooft ik mij de
tuculier gesprek
rochture-nitigave
elf nog in zeer
Wanneer mijn
cht rijpen (het-
vor van zaken
plaats hebben
in soodanig
e schijn van
stoten is.

Dr. Aalders.

school geklapt
ons dit niet
os ietwat ge-
der gesprek,

aan een man van de pers mededeelingen te
doen, die voor het publiek van belang zijn;
wanneer deze mededeelingen niet onder het
zegel van geheimhouding gegeven worden
of uit haar aard een stipt vertrouwelijk
karakter dragen, is de verleding altoos sterk
voor een journalist, om met deze mede-
deelingen zijn lezers te verrassen. Dr.
Wielenga is te humaan om dit niet te
verstaan en ons deze persstoutigheid te ver-
geven.

Dat de bedoelde brochure, waartoe nog
wel niet het besluit, maar dan toch het
voornemen is opgevat, nog vóór de Generale
Synode weer saamkomt, het licht zou zien,
is door ons niet gezegd en niet bedoeld.
Hoe snel Dr. Wielenga ook met de pen
werkt, waar de Synode reeds 17 October
opnieuw voor een professorenbenoeming
saamkomt, is de tijd voor een brochure,
die overdracht, geschreven en gedrukt moet
worden, wel wat kort. Het argument zelf
echter, dat publicatie van de brochure vóór
de Synode tot een nieuwe benoeming over-
leging, minder klesch zou wezen, omdat men
zich daarmede als raadgever tegenover de
Synode zou opwerpen, schijnt ons niet juist
te zijn. Ware deze bedenking juist, dan zou
men voor elke betrekking, die men afwijst,
zonder nadere motivering moeten bedenken,
en zulk een regel is nooit gesteld en wordt
ook in de praktijk door niemand gevolgd.
Zelfs is het omgekeerd in ons kerkelijk
leven vaste usantie, dat wie voor een
roeping bedankt, daarvan de redenen op-
geeft. Daarin ligt juist een blijk van eerbied
tegenover de Kerk, die tot zulk een be-
trekking ons riep. Men wil daardoor toch
te kennen geven, dat men niet uit willekeur
handelde, of de roeping der Kerk niet
achte, maar dat men voor dit bedanken
geproorde en wettige redenen had, die ook
de Kerk, van welke de roeping uitging, zal
moeten billyken. Intusschen willen we over
deze zaak, die nu eenmaal tot het verleden
behoort, niet verder debatteren, en we
eindigen liever met den wensch uit te
spreken, dat ook Dr. de Moor en Dr.
Wielenga het voorbeeld van Dr. Aalders
volgen mogen.

Dr. H. H. K.

Dereenigingsleven.

CHRISTELIJKE KRANKENNIJGVERPLEGING.

De zomer van 1919, nu weer achter den rug,
heeft niet uitgeblonden door heel reeksen van
prachtige dagen, sonnig en warm, maar heeft
veel teleurstelling veroorzaakt, vooral in de
laatste helft, die schier even onafgebroken regen
bracht als de vorige zomer zo.

Toch heeft ook de zomer van dit jaar een
schat van mooie momenten gehad; momenten,
voor ons gevoel te schooner, omdat ze vereen-
zaamd kwamen tusschen sovele andere, die
gren beknoptheid konden aanbieden, te ver-
rukelijker ook, omdat de op een regenachtigen
en met veel wind bezochten dag even doorbre-
kende zon effecten weet te tooveren, fijner en
teerderder van kleur en lijn dan die, welke
zij kan te voorschijn roepen wanneer ze daar
roerloos staat te stralen op een gebrande en
gebladerde, moede en matte aarde en haar stralen
zendt door luchten, die door geen zuchtje
beroerd worden en waarin dagen achtereen geen
wolkje meewerkt om tekenen in het uitspansel
te brengen.

Het was op een van de vele niet bijzonder
gunstige, eer slecht weder belovende dagen,
waaraan deze zomer zoo rijk is geweest, dat
schrijver dezes des morgens naar Bergen-op-
Zoom spoorde, om vandaar per tram via Tho-
len Zeeland in te gaan. Hij nam bij vertrek
een ietwat te vroegen trein en vond soodoende
in Bergen niet direct een tram gereed staan,
waarom hij, geen vriend van wachten, maar
wel van een frische wandeling, zich te voet
naar Tholen begaf.

Na, die wandeling heeft hij zich niet berouwd,
maar veel meer heeft hij achteraf zich gelukkig
gepreed, dat hij te vroeg was gekomen om
dadelijk een tram te hebben, die hem verder
kon brengen. Opgesocht toch bood zich zoo de
gelegenheid, van den mooien wandelweg van
Bergen op Zoom naar Tholen te genieten en
van dat eigenaardige weer, dat zoo bijzonderlijk
al beeld van het menschelek leven mag worden
beschouwd.

Geen wolkloze hemel. Zoi Goethe niet, dat
degene, die nooit z'a brood met tranen at, het
leven niet kent, en dat in de wereld alles te
verdragen is behalve een reeks van mooie dagen,
en is die uitspraak niet slechts een flauwe echo
van de veel fonder en kernachtiger verzeke-
ring in Gods Woord, dat het uiteenmengen van
ons menschelek leven moeite en verdriet is?
Geen onderdrukkend kleed van wolken, dat
het zuren bemoeigewelf en de son onafgebroken
aan het oog ontrok. Zou ooit, als de Chris-
tenen oog in moedige dagen, in dagen van
rampen en tegenspoeden, van leed en ellende,
naar boven gericht is, die son weigeren door te
breken, maar zich duursaam aan het zoekend
en geloovend oog onttrekken?

Eén punt was er op den weg, dat bijzonder
troof door zijn schoonheid. Aan de rechterzijde
van den weg verheft zich juist bij een krom-
ming een molen, die fier zijn wieken uitspreidt
en dese met scherpe lijnen afteekent tegen een
donkere wolk op den achtergrond. Hiel wil
glanst de molen in het zonlicht. Langa het
beuvelje waarop hij zich verheft, voort een
landweggetje, door struikgewas omsnooid, de
heide lo, zich verliezend in de richting van een
groep kloke gebouwen, ver van den weg gele-
gen, zich badend in de zonnestralen, die op
het geheele landschap een kleurenspruit toe-
veren, welke alleen gesien wordt op dagen, die
naast sonnegloed ook regenwolken kennen.

Zoo is de herinnering, die ik heb van „Vrede-
rust“, de stichting van de „Vereniging tot
Christelijke verzorging van Krankzinnigen in
Zeeland“. Ze is niet geheel ongelijk aan de
herinnering, die mij is bijgebleven van de stichting
van de oudere en grotere zuster-
verenigingen. Wie die b.v. den naam „Dennen-
oord“ hoort en deze stichting kent, zou niet
denken aan heerlijke Drentsche avondluchten,
vol gouden gloed van ondergaande zon? En
immers, wie „Wolfheze“ in de schoonehder zijner
ligging wil kunnen waardeeren, moet het gesien
hebben niet de verte, van over de bloeiende
heide, als de zon door de wolken brak en het
gezicht door onbeschrijfbaar kleurenspruit
was omringd.

Maar het is niet alleen in letterlijke beteke-
nis, dat die krankzinnigengestichten gedachten

wekken aan wolken en zon, aan donkerheid en
licht, want men kan ze niet zien, men kan er
niet van hooren of lezen, of men denkt aan
die ontzettende duisternis, welke door God
gelegd is op diegenen onzer medemensen,
voor welke we verpleging zoeken in die huizen
van barmhartigheid. Maar zou men dan niet
tevens bedenken, hoe de Christelijke liefde het
middel is, waarvan God gebruik wil maken om
op het verdorrende levenspad van vele deser
ongelukkigen nog vriendelijk licht te laten
schijnen?

Behandelde men vroeger de krankzinnigen
min of meer als misdadigers, nu is dat gaande-
weg zoo geheel anders geworden, niet alleen
omdat de wetenschap vooruitging, maar veel
meer nog omdat bij het verkrijgen van beter
inzicht de Christelijke liefde vooropging en de
leiding nam, welke zij, althans zeer zeker ten
oent, nog steeds behouden heeft. De Chris-
telijke krankzinnigengestichten zijn in ons land
in menigere opzicht de baanbrekers voor nieuwe
en betere opvattingen; ze staan aan de spits
der krankzinnigenverzorging; ze zijn de model-
inrichtingen, in welke men niet, hoe, sal het
goed zijn, de krankzinnigen moeten worden ver-
pleegd.

Kort na mijn wandeling langs „Vredrust“
thuis komende, vond ik het verslag over 1911
van de vereniging, waarvan deze stichting uit-
gaat, op mijn schrijftafel liggen, en de post
voegde daar weldra het verslag der zuster-
vereniging bij. Het zij mij daarom vergund, uit
die verslagen een paar zaken opteekenen.

Allereerst van „Vredrust“, waaromtrent het
o.a. heet, dat de financiële toestand zoo goed
voortgaat, dat men binnen weinige jaren even-
wicht tusschen ontvangsten en uitgaven zal
kunnen brengen, dank zij onder meer het
stijgen van het aantal leden en het verme-
deren der contributiën.

Het jaar 1912 opende met 304 patiënten en
eindigde met 370. (Op den 9en Mei 1909
kwamen de eerste patiënten, en thans, drie jaren
later, — zoo heet het in het verslag —, tellt
de stichting 392 patiënten). Dientengevolge
heeft de stichting een ontwikkelingsproces van
betekenis moeten doormaken en heeft men
reeds veel van het ter beschikking staande
terrein moeten ontginnen en in cultuur brengen,
sodat „Vredrust“ ook van meer nabij beschouwd,
gaandeweg dat welvarend uiterlijk krijgt, hetwelk
de oudere geslachten der zustervereniging
reeds hebben.

Is het bedroevend, dat er steeds zooveel leed

te verzachten en zoo menig sieke te verzorgen

is, verblijvend mag het genoemd worden, dat,

waar nood en ellende er eenmaal zijn, de

lijdenden en bezochten komen tot de plaatsen,

waar zij Christelijke behandeling en verpleging

genieten kunnen, en zoo moet er dan ook ver-
heuging zijn over den voortgang van den arbeid
op „Vredrust“.

Met de zustervereniging is het niet anders.

„Dat onze stichtingen“, — zoo schrijft het
bestuur —, „dat onze stichtingen voorzien in
een, helaas, roepende behoefte, blijkt voortdurend
uit den toevloed van patiënten, waardoor de
ledigkomende plaatsen doorgegaan terstond, of
na korten tijd, door nieuwe patiënten worden
ingenomen. Ook „Wolfheze“ heeft nu slechts
weinig „onbezette plaatsen“ meer. En de
„Kliniek“, die 3 November 1912 is geopend,
herbergt reeds sedert geruimen tijd 70 à 80
lijders en lijderessen van alle klassen“. Wat dit
laatste aangaat, kan de hoogleeraar-directeur
gewagen van groote zegeningen des Heeren, die
ook daarin uitkwamen, dat een groot aantal
patiënten de kliniek hersteld kon verlaten.

Moge des Heeren zegen ook verder rusten op
al de stichtingen van de beide verenigingen tot
Christelijke verzorging van krankzinnigen in ons
land, die zulk een moeijlijk, maar tevens uit-
nemend werk verrichten. Dat zij voortgaan
mogen, licht van boven te verspreiden op menig
zoeter versomerd levenspad!

Nit de Pers.

Aangaande de offergave bij het Avondmaal
merkt Prof. Bouwman in de *Basin* het
volgende op:

Wij vinden in de H. Schrift geen rechtstreeksche
aanwijzing waarvoor de gave bij het Avondmaal
bestemd moet zijn. Daarom kan ook in de Be-
lijdenis noch in de Kerkenordening een binnende
bepaling gemaakt, noch op grond van het gewon-
terrecht in de Gereformeerde kerken een beslissende
uitspraak worden gedaan. Elke plaatselijke kerke-
raad moet tenslotte beslissen wat in deze materie
het meest profijtelijk is voor de kerk des Heeren.
Maar al geeft de H. Schrift ons geen bepaalde
aanwijzing, toch is er wel iets af te leiden uit de
betekenis van de avondmaalsvering voor de be-
stemming der gaven bij het Avondmaal. Immers
wij gedanken bij het Avondmaal, hoe Christus
Jesus ons door zijn bitter lijden en sterven verlost
heeft, en hoe Hij ons bewaren wil bij en versterken
in het geloof. Die heerlijke verlossing noopt tot
dankbaarheid, dringt ons om heel ons leven Hem
te wijden, die ons eerst heeft liefgehad, en
noopt in het bijzonder om van den stoffelijken
segen ons geschenken, een gave der liefde te storten
in de offerbus op de Avondmaalsafel voor de
arme leden van Christus lichaam.

Nu is het geld, dat gegeven wordt voor de kerk,
in sekeren zin ook wel een gave der dankbaar-
heid. Heel ons leven is al zijn uitingen, moet
een offer der dankbaarheid zijn, den Heere gewijd.
Maar er is toch verschil. In de gaven van de kerk
is mede een verplichting. Als lid der kerk heeft
men een verplichting op zich genomen, roeg men
onderhouden van den dienst des Woords. Men
heeft mede beropen, mede een kerkgebouw ge-
sticht, mede gedeeltingen aangegaan. Wanneer
men zijn aandeel in de kosten van den kerkdienst
betaalt, dan is dat niet zozeer een liefdegave als
wel een kwijting van zijn duren plicht. Er zijn
stipulaties aangegaan bij de beroeping van den
dienaar des woords, er is een overeenkomst gemaakt
met dezen en genen, er zijn verbintenissen aan-
gegaan, die voor de overheid van kracht zijn.
Daarom is het een verplichting als lid der kerk
zijn aandeel te betalen in de kosten voor, die
instandhouding van het kerkelijk leven noopt.

Niet alsoo bij de gaven voor de armen. Hier
beslist niet een verbintenis, een contract of juri-
dische verplichting, maar de liefde. Wat men
voor de armen afzonderd, is een liefdegave. Een
bepaald gebod boveel men geven moet, er is niet.
Het bevestigen van de gaven bij het Avondmaal
voor de armen is ook in overeenstemming met
de gewoonte der eerste Christengemeente. In de
oude kerk was men gewoon brood en wijn mede
te brengen bij het Avondmaal, en deze als een
gave der liefde den Heere aan te bieden. In den
regel was aan het Avondmaal een liefdesmaal
verbonden. De rijkere brachten hier uit hun
overvloed mede, opdat ook de arme kon worden
verzorgd, en al de leden der gemeente, als leden
van het lichaam van Christus, zich konden ver-
heugen in de gemeenschap der heiligen, in de een-
heid met hun heerlijkste Hoofd in den hemel.
Het gebeurde voorts ook, dat de overgeblevene
spijzen ter beschikking gesteld werden van den
voorzitter van de tafel, en deze verzorgde daarmede
allereerst de armen.

Onze Gereformeerde vaders hebben de gewoonte,

de offergaven bij het Avondmaal te bestemmen
voor de armen, hersteld. Zij plaatsten op de A-
vondmaalsafel een offerbus, waarin de Avond-
maalsgangers hunne gaven wierpen voor de armen
der kerk. Eerst later is het gebruik opgekomen
om de gave bij het Avondmaal te bestemmen voor
de kerk.

De vraag waarvoor de gaven aan het Avond-
maal bestemd moeten worden, raakt dus geen van
de grondbeginselen der leer. Het mag niet als
sonde worden beschouwd wanneer de kerkeraad
de gaven bij het Avondmaal bestemt voor de kerk,
zoo de kerk ook maar haar armen naar behooren
verzorgt. Toch is het wenschelijk, in verband
met de opvatting der oude kerk en de kerken der
Reformatie, in verband met de beteekenis der
Avondmaalsvering, dat de offergaven aan den di-
sch des H. Avondmaals bestemd worden voor de armen
der gemeente. Het Avondmaalsformulier herinnert
ook aan de eenheid der geloovigen in Christus, en
het leerstellige doel eindigt met deze kostelijke
woorden: „saloo zullen wij allen, die door het
waarsachtig geloof Christus ingelijfd zijn, door
broederlijke liefde om Christus onzen lieven Zalig-
makers wil, die ons te voren zoo uitnemend heeft
liefgehad, allen te samen één lichaam zijn; en
zals niet alleen met woorden, maar ook met de
daad jegens mekaar anders bewijzen“. Die daad
der Christelijke liefde komt in 't bijzonder uit
in de gave der Christelijke barmhartigheid.

Wij komen dan tot deze slotsom, dat het meest
in overeenstemming is met het karakter der Avond-
maalsvering, en geheel naar de gewoonte van de
oud-Christelijke kerk en van de oude Gereformeerde
kerk, dat de offergaven bij het Avondmaal bestemd
worden voor de armen der kerk.

Met dit woord stemmen we van harte in.
Al mag hier geen rechtstreeksch gebod zijn, de
aard van het Avondmaal brengt het mede, dat
de offergave, die daar gegeven wordt, het liefst
voor de armen moet worden bestemd.

Officiële Berichten.

Classe 's-Gravenhage.

De Kerkeraad der Geref. Kerk van 's-Graven-
hage bericht, dat de classe 's-Gravenhage D.V.
vergaderen zal te 's-Gravenhage op Dinsdag
12 Nov. a.s., gewone tijd en plaats.

Punten voor het agendum worden ingewacht
vóór Dinsdag 30 Oct. e.k. bij den scriba, Van
Speykstraat 105, 's-Gravenhage.

Names den kerkeraad voornoemd:

C. LION CACHET, scriba.
's-Gravenhage, 8 Oct. 1919.

Buitenland.

Noorwegen. Voorstel tot reorga-
nisatie der kerk.

Eene kerkelijke commissie heeft zich bezig
gehouden met de vraag, hoe het kerkelijk leven
grondig moet gereorganiseerd worden. Deze
commissie heeft hare voorstellen in een brochure
neergelegd, welke voorstellen de kerkorganisatie,
het catechetisch onderwijs en de confirmatie
of bevestiging tot lidmaat, de huwelijksbevestiging,
de verkiezing en bezoldiging van predi-
kanten, de verdeling der kerken in parochiën
en kiegemeenten, de ontsetting uit het ambt,
de verkondiging van het Evangelie door hen
die geen predikanten zijn en Avondmaals-
vering buiten de kerk betreffen.

Vooraf wordt de nadruk gelegd op de be-
vestiging tot lidmaat en de verkiezing van predi-
kanten. Geen kind zal, volgens de commissie,
ten den leeftijd van 14 jaar bereikt heeft. De con-
firmatie is dus niet op een lateren, maar op
een jongeren leeftijd gesteld. Elke week moet
aan hen die geconfirmeerd zullen worden, door
een predikant twee uur goddienstondervang
gegeven worden. De tot hertoe geldende be-
palingen, volgens welke de confirmatie verplicht
is en volgens welke de geconfirmeerden aanstands
tot het Avondmaal moeten toegelaten worden,
worden opgeheven. Voortaan zal bij de be-
vestiging tot lidmaat de gemeente de geloofsbelijdenis
uitspreken, terwijl de bevestigden slechts zullen
vermaand worden, zonder hun daarbij een
belofte af te vergen. De plichtigheid krijgt dus
al meer het karakter van een zegenende voor-
bede, gelijk in de Duitse Methodistische Kerk
gebruikelijk is.

De deur om tot het ambt van predikant te
komen wordt aanmerkelijk wijder opengesteld.
Iemand die niet gestudeerd heeft, kan predikant
worden, wanneer hij door zijn arbeid het bewijs
geleverd heeft, dat hij een kerkelijke beroeping
besit en de noodige bekwaamheid heeft om het
predikantenambt te bekleeden. Dus zal iemand
in wie de kerk singuliere gaven ontdekt heeft,
herder en leeraar kunnen worden, al kan hij
niet bogen op een academischen graad. Ook
kan een sendeling predikant worden. Daarbij
wordt ook voorgesteld, dat de vorming van
predikanten zoowel aan een universiteit als aan
een kerkelijk opleidingsinstituut zal mogen plaats
hebben. Als dus de voorslag der commissie
doorgaat — zullen de leerlingen der Gemeente-
faculteit, een instelling die in het leven
groepen werd, omdat aan de Theologische
faculteit der Staatsuniversiteit het modernisme
zijn triumpfen vierde — evenzeer ten dienste
des Woords worden toegelaten, als die der
Staatsuniversiteit.

N-Amerika. Strijd tegen de eeuwige
hellestraffen.

Een zes weken geleden vergaderde te Was-
hington de „International Bible Students Asso-
ciation“. Dezen hoogklunkende naam hebben de
aanhangers van Pastor Russell zichreken ge-
geven. Dit eenmaal wetend, verliest wat die
„Bible Students“ in hun Conventie uitspraken,
veel van zijn betekenis voor ons. Een resolutie
van die Conventie trok echter in 't bijzonder
algemeen de aandacht, wijf en zij verkondigd
als se werd door de pers. Naar de berichten
luiden, waren er vier duizend afgevaardigden
op die Conventie, en de uitspraak waarmee
deze hunne instemming betuigden, is deze:
„Wij vinden niet in den Bijbel de leer van
smartlijden in hellevuur, of plaats van vuur en
sulfur tot straf voor de goddeloozen, maar de
ongewijde geschiedenis van de formatie van de
geloofsbelijdenissen in de Middeleeuwen, brengt
het feit aan het licht, dat, om onderscheide-
den, hetzij wijze of onwijze, de leer van
smartlijden in hellevuur toegevoegd werd aan
het Evangelie, zooals het door Jesus en de
twaal Apostelen werd geleerd, waarvan vele
dwaze uitleggingen van de gelijkenissen des
Heeren het noodzakelijke gevolg waren.“

Pastor Russell heeft dit al jaren lang gepre-
dikt. Hij geloof aan geen hel, aan geen eeuwige
straf. Dat er een buitenste duisternis is, waarin
eewig pijnlijden het deel zal zijn van allen
die niet tot het geloof in Christus komen,
verwerpt hij beslist.

Dat hij nu, door middel van deze „Bible

Students“, dit stuk van zijn geloof, of ongelooft,
voorschijft, en voor de aandacht van heel
het nieuwbladerende publiek brengt, verradt
een slimme zet in het propaganda maken voor
zich en zijn leer. Want hij laat niet alleen luide
verkondigen dat hij aan geen hel geloof, maar
hij beweert, dat hij in dezen niets anders leert
dan wat door de meeste protestantsche predi-
kanten geleerd wordt. Deze verklaring van de
conventie toch wordt ingeleid door de verze-
kering, dat „bijna zonder uitzondering de pre-
dikanten van de verschillende Evangelische
genootschappen, in het privaat toestemmen, dat
de Bijbel de hellevuurtheorie niet leert, en zij
persoonlijk er niet aan gelooven“. En dan volgt
een uitnodiging, of uitdaging aan alle pre-
dikanten in de Ver. Staten om hun geloof
aangaande dit stuk te openbaren.

Op deze uitnodiging gingen vele predikanten
in, en maakten hunne opvatting publiek. Zelfs
van uit Londen liet de bekende ongelooftige
predikant R. J. Campbell van zich hooren, met
te zeggen:

„Oit schijnt mij toe een zeer laat komende
uitspraak te zijn. Ik kan hier niet één predikant
die geloof in een eeuwige straf; noch denk ik,
dat sinds vele jaren een ontwikkeld predikant
er aan geloofd heeft.“

Dus is volgens den heer Campbell een man
als Spurgeon een onontwikkeld predikant geweest!
Ook in Nederland is men druk in de weer
om Russell's leer te propagereen. Deze propa-
ganda geschiedt te Amsterdam o.a. door middel
van gedrukte geschriften die den titel dragen
van *De Volkshansel*.

Gemengd Nieuws.

Zen man der gebeds. De bekende Chineseche
evangelist, Ding Li Mei heeft waarschijnlijk langer
lijf van namen van personen, die hij in zijne
voorbereiding, dan menig ander Christen. Zijn
lijf toch bevat 1.562 namen. En het sijn niet
zijn eigen stad- of landgenooten, die hij in zijn
gebeden opdraagt, maar bekende Christenleiders
uit heel de wereld.

Een bewijs van de gebedskracht van dezen god-
vruchtigen Chinese wordt medegedeeld uit het
district, dat verwoest werd door de overstromingen
van verleden zomer, tengevolge waarvan tegen-
woordig hongersnood in China heerscht. In het
midden van dit overstromde gebied, waar het
vier maanden lang bijna elken dag regende, ligt
het dorp Dasintan, de geboorteplaats van Ding.
Zijn eigen stam is de voornaamste familie in het
dorp, en gedurende drie geslachten waren zijn
bloedverwanten Christenen. Door hun invloed werd
het Christendom zoo overheerschend, dat het dorp
van de andere dichtbevolkte dorpen in den om-
trek onderscheidde wordt als een Christelijke burch.
Het gebede dat, toen de waterloed het hoogst
kwam, Ding tekens was, om uit te rusten van
zijn moeilijken arbeid van den verloopenen winter.
Toen de wateren wiesen, riep hij het gehele dorp
op tot gebed. De rivier, die voorbij het dorp
stroomt, ligt hoger dan het dorp, en wordt zelfs
bij laag water in haar bedding gehouden door
dijken. Door de kracht van den grooten stroom
waters brak de rivier op achttien plaatsen door
en dorpen aan beide zijden van de rivier werden
overstroomd. Langs de lijn van den Duitschen spoor-
weg, die door het dorp loopt, werden bruggen weg-
gespoeld. Maar de dijken van Dasintan bleven
bestand tegen het water, en het dorp leed niet
de minste schade.

In in het heidensche China was er niemand of
hij wist die verschijnsel te verklaren. Door geheel
het omringende land heen werd het onder het volk
verteld, „dat der Christenen God Dasintan had
beuward. Voor de Christenen was het slechts een
nieuwe verlooping van Goddelijke zorg, zooals zij
die in verloopenen jaren in hetzelfde dorp hadden
aanschouwd.“

Men herinnert men zich in die landstreek dat,
toen de Christenen van Dasintan, gedurende de
Boxerdagen, vergaderd waren om te bidden om
verlossing, een oproerige bende, die aanstalten
maakte om de Christenen in hun kerk levend te
verbranden, plotseling uiteengejaagd werd door
een kogel, waarvan niemand wist van waar hij
kwam, doch die de bende op de vlucht deed gaan
even wonderlijk als de Filistijnen verslagen werden
toen er kwam het gerucht van eenen gang in de
toppen der moerbetenboomen.“

In een jaar geleden werd een gelijke bewaring
gezien, toen de pest heerschte in het dorp en niet
één Christenwoning door de pest werd getroffen.
Wonderlijke uitredingen aanschouwden de in-
woners van Dasintan, en deze werden toegescre-
ven aan het geloovig gebed van den Christen-
sendeling Ding. Het gebed des rechtvaardigen ver-
mag veel.

De heer W. Bramwell Booth, de nieuwe gene-
raal van het Heilsleger, wil een stichting in het
leven roepen tot gedachten van zijn ontslapen
vader. Geen schilling wil hij uitgeven voor een
gedenkteken van marmer; wel verlangt hij een
inrichting in het leven roepen tot betere opleiding
van de officieren van het leger. Daarvoor meent
hij een /2.000.000 nodig te hebben. »De toekomst
van het Heilsleger hangt, naast de hulp van God,
meer van het gehalte en de toerusting van zijn
leiders, dan van iets anders af. Hij erkent, dat in
deze dagen van onderwijs en twijfel de officieren
meer gequalificeerd moeten zijn voor hun werk, dan
in vorige tijden.“

De Regeeringspresident te Düsseldorf heeft de
ambtenaren van zijn ressort beoehoud, verboden
geboorten en huwelijken door de bladen bekend
te maken. Hij wil daardoor verhinderen, dat fami-
lia brochures ontvangen, die meestal ten doel
hebben aan te raden den kinderen te voorko-
men. Het is aan te nemen, dat dit optreden van
den Düsseldorfse magistrat in Pruisen door al
zijn ambigeooten zal gevolgd worden.

WINKEL.

Voor Kinderen.

AAN VRAGERS.

Onze lezers J. H. W. te B. schrijft:
In „Oze Taselschat“, 3e stukje, 3e studiejaar,
wordt op blz. 40 gevraagd, de beteekenis van
sprekwoorden, waar o.a. er twee bij zijn,
waarvan ik geen verklaring weet, nl. van:
„Terwijl de visch kookt, smelt de boter“, en:
„Wat zich onder den drat mengt, eten de swijnen“. Gaarne zal ik hierop een antwoord, alsook,
waarom men van „broedende profeten“ spreekt.
In de eerste uitdrukking dient „smelt“ op-
gevat als raad of gebod. 't Wil zeggen: terwijl
het een geschiedt, doe vast het andere, dat er
bij behoort. Wacht niet met het laatste tot het
eerste is afgelopen. Kort gezegd: woeker met
den tijd.

Herbij dient echter wel opgemerkt, dat men
niet twee dingen gelijk moet doen, die beide
evenveel zorg vereischen. Dan geldt het woord
van Jan de Wit: maar één ding te gelijk.
Het tweede gezegde is een waarschuwing om
zich niet tot verkeerde dingen te begeven, zich
niet in zaken te mengen, waarbij men vooruit
kan zien, dat men gevaar loopt. Een Fransch
sprekwoord zegt: Wie zich tot een schaa-
p maakt, wordt door den wolf opgegeten.
Wat de laatste vraag betreft, de uitdrukking
„broedende profeten“ is waarschijnlijk ontleend
aan 1 Kon. 18 vs. 3, 4, 13, waar wij lezen:

En Achab had Obadja, den hofmeester, geroepen;
en Obadja was den Heere zeer vreemde; want
het geslacht, als Isebel de profeten des
Heeren uitroide, dat Obadja honderd profeten
nam, en verborgte te bij vijftig man in een
spelonk, en onderhield se met brood en water.

En verder:
Is mijnen heere niet aangesege, wat ik gedaan
heb, als Isebel de profeten des Heeren doodde?
Dat ik van de profeten des Heeren honderd
man heb verborgen, elke vijftig man in een
spelonk, en die met brood en water onder-
houden heb?

Het beduidt dus eigenlijk profeten (d. w. s.
personen die iets leeren of verkondigen) die
op kosten van anderen leven.

In den regel echter bedoelt men er mee
menschen, die veel prats hebben en doen of
zij het weten, doch bij wie geen ware wijsheid
wont. Zij spreken of profeteeren slechts in
hun eigen belang en voordeel of om eer en
aanzien. Zij hebben geen hooge roeping als de
ware profeten, en zijn dus niet te vertrouwen.

De Socialisten noemen menschen uit lagere
stand veelal Proletariërs. Weet men ook wat
daar veel bedoeld?

Die naam stamt uit het Latijn. In de oudste
tijden van Rome, toen het nog koningen had,
zes eeuwen vóór Christus, was het volk verdeeld
in 6 klassen. De lagste van deze vormden de
Proletarij. Zij betaalden slechts een gering
hoofdgeld. Hun naam komt af van een woord,
dat beduidt *kinderen*. Dit liet hierop, dat zij
den Staat van nut waren, zoo niet door het
betalen van belasting, dan door hun kinderen,
die tot nuttige burgers konden opgroeien.